

عنوان مقاله:

نسبت عدالت و اخلاق در نهج البلاغه

محل انتشار:

مجله حدیث و اندیشه، دوره 6، شماره 12 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسنده:

مصطفی دلشاد تهرانی - مدیر گروه نهج البلاغه

خلاصه مقاله:

اخلاق در نهج البلاغه آموزه های امیر مومنان علی فراگیرنده مجموعه ای بینش ها، ارزش ها، گرایش ها، روش ها، کنش ها و گویش ها است، که جز با بسامانی آن ها در عرصه های مختلف، زندگی به سامانی انسانی و ایمانی نمی رسد. و عدالت در نهج البلاغه و آموزه های امام علی در پنج معنا استعمال شده است: قرارداد و قرار یافتن هر چیز در جای خودش، انصاف و داد، مساوات، رعایت حقوق و رساندن هر ذی حقی به حقش، و اعتدال و میانه روی. این دو امر (اخلاق و عدالت) دو رکن اساسی زندگی انسانی و ایمانی در همه عرصه هایند؛ و در نهج البلاغه و آموزه های امام علی نسبت اخلاق و عدالت، نسبتی ملازم یکدیگر است، و این دو تنگاتنگ و تنیده در هم اند، و نمی توان اخلاق را بی عدالت، و عدالت را بی اخلاق دید و محقق ساخت. عدالت گرایی امام علی از جنس اخلاق گرایی، و اخلاق گرایی آن حضرت از سنخ عدالت گرایی است. به منظور تبیین این نسبت، به چهار امر اساسی در نهج البلاغه و آموزه های امیر مومنان علی پرداخته شده است: تحقق برنامه عدالت از مجرای اخلاق، جهت گیری حکومت، پایبندی به اخلاق در پیشبرد برنامه عدالت، و پاس داشت اخلاق در تنگناهای تحقق عدالت

کلمات کلیدی:

اخلاق، عدالت، حقوق، مساوات، اعتدال و میانه روی، حکومت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/901620>

